

Holly Hepburn

Gevaarlijke stroming

Thuiskomen in Brightwater Bay – deel 3

Orkney Literary Society presenteert

**Een avondgesprek met:
Merina Wilde en Jessie Edwards**

Kom ook naar onze beroemde huisschrijver, Merina Wilde, want ze gaat met onze bijzondere gast Jessie Edwards in gesprek over haar leven en carrière als bestsellerauteur. Laat u verrassen en ontdek geheimen, alles overgoten met een pikant sausje, wanneer deze twee geweldige romanschrijfsters onthullen waarom we er simpelweg niets aan kunnen doen dat we verliefd worden op hun liefdesverhalen.

Zaterdag 13 juni

Aanvang 18.30 uur in de bibliotheek van Orkney

Reserveren verplicht.

E-mail: Niall.Gunn@Orkneylib.gov.uk

1

Merry dacht dat ze doodging.

Haar longen stonden in brand, haar hart ging tekeer en haar benen, nou ja, haar benen voelden aan alsof ze van iemand anders waren. Ze had er zeventien kilometer van de halve marathon van Orkney opzitten en het voelde als zeventienduizend.

Waarom had ze in godsnaam gedacht dat ze dit kon, vroeg ze zich af terwijl haar spieren brandden van opgehoopt melkzuur. Op dit moment had ze, lekker beschut in haar stulpje boven op het klif, met een mok dampende koffie aan een verhaal kunnen schrijven in plaats van zich af te vragen of ze gereanimeerd moest worden door een van de paramedici die ze hier en daar langs de kant had zien staan. De euforische uitbarsting die ze na elf kilometer had gevoeld, was als een verre droom, en het hielp niet dat haar bijna tachtigjarige buurvrouw Sheila haar kort daarna had verlaten met de verklaring dat het haar ‘een beetje te langzaam ging’. En het hielp nog minder dat haar andere renmaatje totaal niet gehinderd leek te worden door het belachelijk heuvelachtige parcours, hoewel hij waarschijnlijk in het voordeel was: hij was tenslotte een boomlange Viking.

Merry blies haar haren van haar vochtige voorhoofd en wierp Magnús een norske blik toe. ‘Ben je eigenlijk wel menselijk? Hoe komt het dat jij er niet uitziet als een wandelende bezwete tomaat?’

‘Niemand ziet eruit als een wandelende tomaat,’ antwoordde hij, waarbij hij volstrekt regelmatig bleef doorademen alsof hij op een zondagmiddag een ommetje maakte in plaats van een gruwelijke halve marathon liep. ‘En ik zweet heus wel, hoor, dat zie je alleen niet vanwege mijn baard.’

Ze keek hem ongelovig aan. Zijn lange blonde haar was in een net knotje weggebonden en zijn goudkleurige baard glansde in de meizon. Het zou transpiratie kunnen zijn, waardoor het leek alsof hij glom van gezondheid en vitaliteit, dacht ze terwijl ze haar benen vooruit dwong op het meedogenloze tarmac onder haar voeten. Of het was een of andere goddelijke macht die hij voor zichzelf hield.

‘Je doet het hartstikke goed,’ zei Magnús bemoedigend. ‘Nog maar een klein stukje.’

Merry verbeet een grof antwoord, kromde haar rug en probeerde zich te concentreren om een gestaag tempo aan te houden. Toen ze er voor het eerst mee had ingestemd om een keer met Sheila mee te rennen langs de kliftoppen rond Brightwater Bay, had ze geen benul gehad dat het tot deze waanzin zou leiden. Maar toch, op de een of andere manier merkte ze dat de tochten steeds langer werden, zogenaamd om Sheila gezelschap te houden, maar haar buurvrouw rende al haar hele leven en liet haar vaak aan haar lot over, en voordat Merry het wist, deed ze mee aan de halve marathon van Orkney. En nu was ze hier dan, met dreigende blaren op beide voeten, ondanks haar vochtregulerende sokken, en een teennagel die verdacht los aanvoelde. Magnús had waarschijnlijk gelijk, eigenlijk hoefde ze relatief niet meer zo ver, maar ze had het gevoel dat het nog een eeuwigheid zou duren voor ze er was. En haar energie raakte snel op. Haar benen voelden als lood en elke stap was alsof ze door stroop waadde. Ze ging beslist langzamer lopen.

Ze rommelde in de kleine zak van haar joggingbroek en diepte er een handvol jellybeans uit. De enorme kom havermoutpap die ze voor de race had gegeten was kilometers geleden al verteerd en ze wist dat haar lichaam smachtte naar meer brandstof. Naast haar paste Magnús zijn pas aan de hare aan.

‘Dit is het ergste stuk,’ zei hij. ‘Maar kijk, daar is het achttienkilometerbord, nog maar ruim drie kilometer te gaan.’

Merry kreeg opeens een loodzwaar gevoel, drie kilometer was nog steeds heel lang. Ze was stom geweest om te denken dat ze dit kon, ze was een schrijfster, geen hardlooper. En niemand zou het haar kwalijk nemen als ze nu stopte. Ze had niet verwacht dat het zo zwaar zou zijn.

‘Ik herinner me mijn eerste grote hardlooptwedstrijd nog,’ vervolgde Magnús op een ergerlijke conversatietoon. ‘Dat was een marathon rond Reykjavik en ik weet nog als de dag van gisteren dat ik dacht dat het m’n dood zou worden.’

Merry tandenknarste. Moest hij nou zo opgewekt doen over een naderende dood? ‘Dat was het dus duidelijk niet.’

‘Nee, klopt,’ beaamde hij. ‘Maar ongeveer na vijfendertig kilometer kreeg ik een inzinking en gaf ik er bijna de brui aan. Mijn benen brandden, mijn hoofd bonsde en ik had last van een uiterst oncomfortabel geval van geschaafde tepels.’

Die laatste woorden kwamen er zo onverwacht uit dat Merry ondanks zichzelf moest lachen, een hees, piepend gehijg dat overging in gesnuif. Zij had tenminste niet te kampen met geschaafde tepels, omdat ze eerst behoorlijk grondig onderzoek naar sportbeha’s had gedaan.

‘Ik had net besloten dat ik er genoeg van had toen ik in de gaten kreeg dat er iemand naast me was komen lopen,’ vervolgde Magnús, alsof ze niet gereageerd had. ‘Het was een oude man, althans, ik vond hem toen oud. Ik ontdekte later dat hij eenenzestig was. Hij zei niets en probeerde ook geen oogcontact te maken, hij bleef eenvoudigweg gedurende vijf minuten zwiingend naast me rennen terwijl ik pufte en grimaste en worstelde bij elke stap. En toen wierp hij me even een blik toe en zei: ‘Ik hoop dat je het niet erg vindt dat ik met je oploop. Met name dit deel van de race valt me zwaar en het helpt me erdoorheen als ik met iemand mee ren.’

Merry wilde met haar ogen rollen, maar wist niet of ze daar de kracht wel voor had. ‘Dat klinkt precies als het soort psychologische spelletjes dat Sheila altijd uitprobeert,’ wist ze uit te brengen. ‘Hebben ze iets met elkaar te maken?’

Magnús glimlachte. ‘Ergens wist ik natuurlijk wel wat hij deed, maar hij gaf me iets waaraan ik me kon vastklampen, een reden om door te gaan. En voor ik het wist was ik de tweeënveertigkilometermarkering voorbij en leek de mist opeens op te trekken. Ik kreeg weer wat energie en mijn benen voelden lichter aan, hoewel mijn tepels nog steeds schrijsden.’ Hij wierp haar een zijdelingse blik toe. ‘Mijn metgezel zei me dat ik de volgende keer vaseline

moest gebruiken. Het bleek dat dit zijn tweeënveertigste marathon was.'

Merry's kuiten waren zo verkrampd dat ze met haar voeten sleepte terwijl ze knokte om vooruit te komen. Ongetwijfeld bedoelde Magnús het goed om te illustreren dat hij vroeger ook ooit een gewone sterveling was geweest, maar het hielp totaal niet dat hij getuige was van haar vernedering en mislukking. Ze was een doorweekte puinhoop van pijn en zweet, zelfs haar oogbollen zweetten, godbetert.

'Als dit een of ander mooi verhaal zou zijn, dan zou hij zodra je de eindstreep haalde verdwenen zijn,' hijgde ze terwijl ze langs haar uitgedroogde lippen likte. 'En jij zou dan ontdekt hebben dat hij de nacht ervoor was gestorven maar nog een laatste wedstrijd wilde lopen voor hij zich bij zijn voorouders voegde.'